

til, hans virkelige Udgift. Det maa jo forstaaes paa den Maade, dette Udtryk altid forstaaes i disse Forhandlinger her. Beløbet er noget større end den Udgift, han har havt i de forløbne 5 Aar, men derfor er det ingenlunde sagt, at det er større end de Udgifter, han vil have i de følgende Aar, for hvilke det nu fastsættes. Der er al Sandtynlighed for, at det vil passe nogenlunde, hvis der ikke kommer ganske ekstraordinære Forhold frem.

Buff: Jeg er meget godt fornøiet med den ærede Ordførers yderligere Dplysninger om denne Sag. Det, jeg frygtede for, var, at under en mulig Diskussion om disse Forhold skulde Modstandere af den ærede Ordfører og mig i denne Sag marschere op med denne Betænkning og sige: Saaledes have de Herrer paa den anden Side baaret sig ad, saadan paa det i Betænkningen, og derfor antage vi, at de ikke ere saa fuldstændig uenige med os, som det skulde se ud til. Med Hensyn til Jernbanerne kunne vi jo ikke forudsætte, at de i de kommende 5 Aar ville blive flyttede; men det, der efter min Mening i dette Tilfælde forsvarer denne Udtalelse, er den Omstændighed med Fuldmægtigens Befordring. Smidlertid er det jo fra alle Sider, der endnu have udtalt sig i Dag, konstateret og slaaet fast, at det, vi skulle se saavidt muligt at komme til, er det Virkelige. Dette er det principale Stade for Alle, og det har for mig været Hovedsagen, da det efter de Dplysninger, man har faaet indhentet ad forskjellige Veie, fortælles, at det er en meget udbredt Sygdom blandt vore Embedsmænd, at de virkelig faae mere Kontorholdsgodtgjørelse, end der rettelig kan tilkomme dem, og at vi naturligvis nærme os mere og mere til det Standpunkt, hvor hele denne Sag maa tages op. Det glæder mig derfor, at den ærede Ordfører har faaet Leilighed til at slaa fast, at i dette særlige Tilfælde, hvor der var særlige Forhold til Stede, kunde man med Rette skrive denne Bemærkning i Betænkningen. Forøvrigt ere vi Alle enige i at søge at naae det Maal, at Embedsmændene ikke faae Mere end det, der virkelig retfærdig og rettelig tilkommer dem.

Justitsministeren (Melleman): Til den sidste Bemærkning vil jeg svare, at det er Noget, som jeg antager, at Udvalget ligesaa vel som Ministeriet vil sige Ja til, at vi hidtil have fulgt den Regel ikke at give Embedsmændene Mere, end hvad der retfærdigt tilkommer dem. Det er jo naturligvis slet ikke heller Meningen. Men dette Kon-

torholdsspørgsmaal er Noget, som ikke i saa Ord lader sig forklare; det er naturligvis en temmelig indviklet Sag, og derfor er Regjeringen jo udsat for Kritik fra de Folks Side, som ikke ere dybere inde i Sagen og ikke kjende de Grundsætninger, som i en længere Mærætte have gjort sig gjældende, og der skal jeg til en Overflodighed bemærke — det er jo allerede sagt af den ærede Ordfører — at det er ikke Synspunktet, at man skal lægge de virkelig havte Udgifter til Grund, og at Embedsmanden saa skal have netop det i Kontorholdsvederlag, hverken Mere eller Mindre. Det er et Princip, som det heller ikke vil være i Statskassens Interesse at gennemføre, og som man derfor for mange Aar siden har været enig om at opgive. Altsaa, naar man vil tage en Maalestof for Alt, hvad der med Ret og Billighed tilkommer Embedsmanden, kan man ikke uden videre sige, at naturligvis er det, han faktisk har brugt, hvad der med Rette tilkommer ham, og videre ikke. Udvalget anvender jo forøvrigt denne Grundsætning paa mange Punkter imod Embedsmændene, idet der er mange Tilfælde, mange Poster paa Kontorholdet, hvor de ikke faae saa Meget, som de have brugt, men omvendt er der andre Punkter — og det har altid været Tilfældet — hvor man i Betragtning af, at det mulig i de 5 Aar, Loven gjælder for, endogsaa ofte vil kunne forudses med temmelig Sikkerhed, at en vis Udgift, der hidtil har været tilstrækkelig, ikke vil være det for Fremtiden, hvor man har bevilget Mere, end der faktisk har været brugt. Dette er begrundet i, at man med fuldt Forsæt har ment, at man ikke burde holde sig til den Maalestof, men, som den ærede Ordfører bemærkede, maatte man hovedsagelig bestemme Kontorholdet efter et almindeligt Skjøn over Forretningernes Mængde og navnlig ved Sammenligning med andre Embeder af omtrent lignende Omfang. I dette Tilfælde er der jo slet ikke Tale om nogensohelst Mislighed, eller hvad man vil kalde det. Her har jo netop Embedsmanden opgivet, at han har brugt betydeligt Mindre, end der er Spørgsmaal om at tilstaa ham. — Jeg vil i Anledning af den Hensigt, som den ærede Ordfører fremkom med, udtale, at jeg opfattede hans Mening saaledes, at man skulde overveie, om det ikke var muligt at komme til et mere regelbundet Skjøn over Befordringsgodtgjørelsens Størrelse end det hidtilværende. Hidtil har man maattet blive staaende ved et temmelig subjektivt Skjøn for hvert enkelt Embedes Vedkommende, fordi Forholdene udvikle sig saa forskjelligt paa de forskjellige Steder. Den gamle Regel var, at man